

Sayılar Denizine Yolculuk

– B.YAZGAN · 27 Temmuz 2012

Evde ders çalışırken kendime teneffüs vermeyi unutmam. Ara verir vermez de pencerenin önüne oturur, dışarıyı seyredirim. Gündüzleri kuşlar, geceleri yıldızlar arkadaşım olur. İşte pencerenin önündeyim yine. Kuşlarla sohbet ediyorum:

- Hâlinize şükredin güzel kuşlar. İsteddiğiniz gibi uçuyor, istediğiniz yere gidiyorsunuz. Kanatlarınızın kıymetini bilin, diyorum.

Sözlerimi duyan serçecik, 'Biliyoruz!' der gibi kanat çırpıp uçuyor. İçeriden de kanat sesleri gelir gibi oluyor. Dönüp baktığımda çok şaşırıyorum. Masanın üzerindeki matematik kitabı sayfalarını açmış, uçmaya hazırlanıyor sanki. Bu arada bana sesleniyor:

- Sevgili Ceren! Çok istiyorsan ben seni uçurur, istediğin yere götürürüm.

Merakla soruyorum:

- Nereye götürürsün?

Kitabın sayfaları kendiliğinden çevriliyor ve kâğıt yumuşaklığında bir ses:

- Beni eline al ve gözlerini yum. Seni sayılar denizine götüreyim, diyor.

Dediğini yapar yapmaz uçtuğumu hissediyorum. Saçlarım rüzgârda dalgalanıyor; bulutlar, nemli dudaklarıyla yanağımdan öpüyor.

Biraz uçtuktan sonra:

- Gözünü açabilirsin, diyor. Bak, sayılar denizine geldik.

Gözlerimi açınca gördüklerime inanamıyorum. Masmavi bir deniz... Az ilerde en çok kullandığım rakamlardan 1, hamsi gibi yüzüp duruyor. 2'yi görseniz şaşırırsınız. Başı, balina gibi denizin üstünde, suyu yararak gidiyor. 3, kayak gibi sırt üstü yatmış. 9, şişman olduğundan çırpınıp duruyor batmamak için. Daha fazla dayanamayıp ben de giriyorum denize. 4 ile 5'e yüzme öğretiyorum. 6 ile 7, bana yardım ediyor. 8 ise kıyıda bekliyor elinde dürbün. O da cankurtaran. Boğulma tehlikesi geçiren rakamların yanına can simidi olarak sıfırı atıyor. Ben yüzerken matematik kitabım başımın üstünde kuş gibi dönüp duruyor.

Baktım güneş batmak üzere. Kitabıma, gelmesi için işaret ettim. Beni aldığı gibi uçmaya başladı. Rakam arkadaşlarıma el sallayınca kadar evimize geldik. Odama girer girmez diğer kitaplara anlattım yaşadıklarımızı. Hayret, hiçbiri şaşırmadı. Coğrafya kitabı atılırcasına:

- Ondan kolay ne var? Ben de uçururum seni, hem de bütün dünyayı gezdiririm sana, dedi.

Ben yorgun bir sesle:

- Teşekkür ederim, sevgili kitabım. Başka zaman inşallah, derken uyuyakalmışım.

Coğrafya kitabı beni uyandırınca baktım ki akşam olmuş. Sayfalarını kanat gibi çırparak:

- Hişt hişt, Ceren kardeş! Gezmeye gidelim mi, dedi.

Aldım kitabımı elime, yumdum gözümü. Uçmaya başladık. Biraz sonra:

- Gözünü açabilirsin, dedi.

Gökyüzünde bir kartal gibi süzülüyorduk.

- Bak bu Fırat, bu da Dicle, diyerek iki nehri gösterdi. Şu karşıda görünen de Ağrı Dağı, diye ilave etti.

Sevinç çılgınlıkları atarak:

- Ya şu mavilikler, dedim.

- Biri Akdeniz, diğeri Karadeniz...

Hemen söze girdim:

- Şu girintili çıkıntılı mavilik Ege, kaplumbağa gibi olan da Marmara değil mi?

- Aferin Ceren, sen ne çok şey biliyorsun böyle, deyince:

- Öğretmenlerim ve arkadaşlarım sağ olsunlar. Onlar bana her şeyi öğretiyorlar, dedim.

Birden durdu ve kaşlarını çatarak:

- Öğretmenler tamam da arkadaşların kimler, diye sordu.

Ben de sayfalarını okşayarak:

- Sizler, yani kitaplar benim en iyi arkadaşımınız, dedim.

Bu sözler üzerine yanaklarında güller açtı ve uçmaya devam etti.

- Madem arkadaşız, yarın da sana dünyadaki kıtaları gezdireyim, dedikten sonra aşağıya doğru süzüldü.

Pencereden sessizce girip beni yatağımın üzerine bıraktı. Masadaki diğer kitaplarıma birer öpücük atıp tatlı bir uykuya daldım...

O günden sonra kitaplarımı daha çok sevdim. Ben sevdiğim onlar da beni sevdi. Sayfalarında ne kadar bilgi varsa bana anlattılar. Hani samimi arkadaşlarımızla kanka oluyoruz ya, kitaplar da benim bilgi kankam, daha doğrusu bilgi bankam oldular...